

Regăsire

Dorurot

Cu genunchii goi prin spini, urc la tine poezie,
Bântuit, ca tot românul, de-a zicalei frenezie!
Poarta ta, cu nestemate din tezaur moștenit,
Cununând vechiul cu noul, mă trudesesc să o deschid.
Prin furtuni, poezii zboară către sânu-ți morganatic,
Demiurghi ce din cuvinte zidesc chipul tău extatic,
Toți, pe cerul tău, visează că vor fi noii luceferi,
Vor, cu leagănul de aur, să le-alinți gena în treceri...
Cavaleri rătăcitori, cum demult erau aezii,
Zboară-n zori, în toiul nopții, ori în brațele nămiezii,
Poleind cu mierea limbii meșteșugul strămoșesc,
Renvie-n om frumosul, sufletul îi dezmoșesc.
Adunate din pruncie, flori de gând azi izbucnesc,
În genunchi, prin spini, coroană, vin timid să-ți dăruiesc,
Cu de-argint toiag de buchii, bat la poarta ta sperând,
Credincioasă să-mi rămână muza când doina mi-o cânt!
Regăsind fiorul tainic, pe care-l credeam pierdut,
Curcubeie Țes pe vreme, cu aripile-n trecut...